

1. Vergeten brief

'Voor wie is dat, mam?'

Ruth komt de kamer binnen en ziet mama aan de grote tafel zitten. Ze heeft een foto in haar handen. Op de foto staan Ruth en Ruben, samen met papa en mama. Mama stopt de foto in een envelop. 'Deze foto sturen we naar Lotta', zegt ze, 'het Duitse meisje dat deze zomer bij ons komt logeren.'

'Oh ja, leuk', zegt Ruth. 'Hoelang duurt het nog?'

'Nog vijf weken', zegt mama.

Mama schrijft het adres van Lotta op de envelop. Lotta woont in Hannover. 'DUITSLAND', zet mama er met grote letters onder. Dan pakt ze een leeg vel papier. 'Nu moeten we alleen nog een briefje schrijven.'

Samen met Ruth bedenkt ze wat erin moet staan. In het Duits schrijft mama:

Beste Lotta,

Wij zijn Ruth en Ruben. Op deze foto zie je ons samen met papa en mama in de tuin bij ons huis.

Leuk dat je deze zomer bij ons komt logeren. Wij hebben dan ook vakantie.

Eerst zijn we thuis. Daarna gaan we naar een vakantie-huisje. Dat is vlak bij het strand.

We willen je graag de zee laten zien en nog veel meer.

We hopen dat je er net zo veel zin in hebt als wij.

Alvast een goede reis en tot ziens!

Groetjes van Ruth en Ruben, en onze papa en mama

Mama vouwt de brief dubbel en stopt die bij de foto in de envelop. Ruth plakt er een postzegel op.

‘Wil jij met Ruben de brief naar de brievenbus brengen?’ vraagt mama. ‘Je weet wel: de oranje brievenbus bij de supermarkt. Als je ervoor staat, moet hij in de eerste gleuf.’

‘Ja, leuk!’ Ruth holt de tuin in, waar Ruben met een voetbal aan het spelen is. ‘Ga je mee, Ruben? We mogen samen naar de brievenbus.’

Ruben zucht een beetje. ‘Is het ver lopen?’

‘Nee hoor’, zegt Ruth. ‘Het is iets voorbij het speeltuintje.’

‘Oké dan.’ Ruben sjokt achter Ruth aan. Hij houdt de bal in zijn handen.

‘Zullen we eerst even spelen?’ vraagt Ruben als ze bij de speeltuin zijn.

‘Ja!’ zegt Ruth. Ze legt de brief op het bankje naast de schommel.

Ruben klautert in het klimrek, Ruth springt op de schommel. Ze zwaait haar benen hard voor- en achteruit. Al schommelend zingt ze een liedje dat ze vandaag ook op school heeft gezongen: ‘Jezus is de goede

Herder'. Hoe harder ze schommelt, hoe harder ze zingt. 'Nu even voetballen', zegt Ruben als hij uit het klimrek is gesprongen. Hij pakt zijn bal en holt naar het grasveldje aan de rand van de speeltuin. Ruth komt meteen achter hem aan.

Ruben schopt de bal naar Ruth. 'Vangen!'

Ruth vangt de bal en schiet hem terug naar Ruben. De bal vliegt van de ene kant naar de andere kant, en weer terug.

Na een poos ziet Ruth papa aan komen lopen. 'Hé, wat doet u hier?'

'Mama zei dat ik maar eens moest gaan kijken waar jullie blijven. Jullie zijn al zo lang weg.'

'Daar komt 'ie, pap. Vangen!' Ruben geeft de bal een schop in de richting van papa. 'En nu schieten, zo hoog als u kunt!'

Papa geeft de bal een schop. Hij komt iets hoger dan het klimrek.

'Kan het niet hoger?' vraagt Ruben.

Papa laat de bal twee keer stuiteren en geeft er dan een harde trap tegen. De bal vliegt de lucht in.

'Hé, waar is 'ie nou?' roept Ruben. Alle drie kijken ze omhoog.

'Daar', wijst Ruth. 'De bal zit in de boom!'

'Goed gedaan, pap', zegt Ruben, 'maar hoe krijgen we hem eruit?'

Papa loopt naar de boom. De stam is dik, de takken zitten hoog. 'Aan de boom schudden, helpt niet.'

'Maar die bal moet er wel uit!' zegt Ruben. Hij doet zijn armen stevig over elkaar en kijkt streng naar papa.

Papa geeft Ruben een aai over zijn bol. 'Het komt vast goed. Ik ga een trap halen. En een bezem. Daarmee kan ik de bal vast wel uit de boom krijgen.'

Even later staat papa op de bovenste tree van de keukentrap bij de boom. Met de bezem duwt hij tegen de

onderste takken. Maar de bal blijft zitten waar hij zit. 'Ik kan er bijna bij', zegt papa. Hij gooit de bezem in de lucht. De bezem schiet vlak langs de bal en valt op het gras.

Papa doet het nog eens en nog eens. En dan ... blijft de bezem ook in de boom hangen!

‘Lieve help’, zegt papa. ‘Hoe lossen we dit op?’

‘Ik weet iets’, zegt Ruth. ‘De buurman heeft een trap die hoger is. Misschien mogen we die lenen.’

‘Ik ga het meteen vragen’, zegt papa. Hij neemt de keukentrap onder zijn arm en loopt ermee naar huis.

Even later komt papa terug met de lange trap van de buurman. Hij zet hem tegen de boomstam en klimt omhoog. ‘Dit gaat beter!’

Via de trap klimt papa op de onderste tak van de boom en daarna op de volgende tak.

‘Hebbes!’ roept hij als hij de bezem lostrekt uit de takken.

Met een indianenkreet slaat papa met de bezem de bal uit de boom.

De bal ploft vlak voor Ruben op de grond.

‘Goed gedaan, pap!’ zegt hij met een lach. ‘U bent een superpapa!’

‘Laten we nu maar snel naar huis gaan’, zegt papa.

‘Mama snapt niet waar we blijven.’

Papa pakt de trap, Ruth houdt de bezem vast en Ruben zijn bal.

Als ze thuiskomen, staat mama in de tuin. ‘Wat is dit voor optocht?’ roept ze verbaasd als ze het drietal aanziet komen lopen.

‘De bal zat in de boom’, zegt Ruben. ‘En de bezem ook’, lacht Ruth.

Samen vertellen ze het verhaal, terwijl papa de trap terugbrengt naar de buurman.

‘Ik ben blij dat ik de bal terug heb’, zegt Ruben. ‘Dan kan ik weer voetballen.’

‘En ik ben blij dat jullie de brief voor Lotta hebben gepost’, zegt mama.

‘De brief!’ Ruth slaat een hand voor haar mond. Ze voelt dat ze rood wordt. Heel rood.

‘Wat is er?’ vraagt mama.

‘De brief ... de brief ...’, hakkelt Ruth.

‘Hij ligt nog in de speeltuin.’

‘Wat zeg je me nou?’ zegt mama.

Ruth vertelt dat ze eerst gingen spelen en dat ze daarna de brief zouden posten. ‘En toen bleef de bal in de boom zitten en zijn we de brief vergeten.’

‘Waar heb je de brief gelaten?’ wil mama weten.

‘Op het bankje naast de schommel’, zegt Ruth. ‘Misschien ligt hij er nog.’

‘Laten we snel gaan kijken’, zegt mama.

Ruben gooit zijn bal aan de kant. Met z’n drieën lopen ze naar de speeltuin. Ruth rent vooruit.

‘Hij ligt er nog!’ roept Ruth als ze bij het bankje is.

Er verschijnt een lach op haar gezicht als ze de brief omhooghoudt.

Snel lopen ze naar de brievenbus. Ruth gooit de brief in de gleuf.

‘Gelukkig, die gaat vanavond naar Duitsland’, zegt mama. ‘Het zou jammer zijn als Lotta onze mooie foto niet zou krijgen.’

Ruth knikt. ‘Ja, dan komt ze misschien niet.’

Onderweg naar huis wijst Ruben naar de grote boom waar de bal in zat. ‘Kijk mam, die was het!’

‘Nou, nou’, zegt mama. ‘En zat papa ook in die boom? Ik wist niet dat hij zo goed kon klimmen.’

Als ze even later de tuin in lopen, pakt Ruben meteen zijn bal weer.

Hij gooit hem lachend naar papa, die op de tuinbank zit. ‘Schieten pap, zo hoog als u kunt!’